

m o a n a | ป็ ย u

Fate of love... พรณวลัจิตมนัร

Magic Café

Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก

moana เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-611-06-0038-5

ภาพประกอบปก Monto C3

ออกแบบตัวอักษร วรเศรษฐ์ สุวรรณิก

จัดพิมพ์โดย

Jamsai
ประทับใจคุณ

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

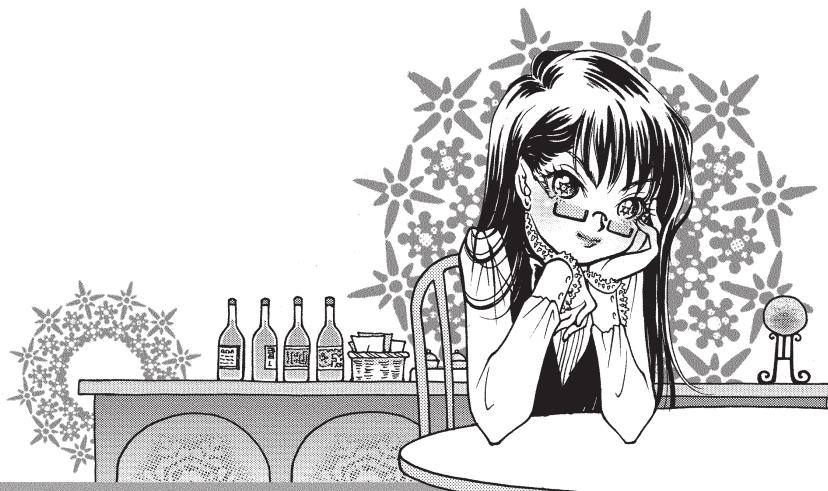
คุณผู้อ่านทั้งหลายที่เป็นแฟนผลงานของ moana คงจะจดจำวิลเมอริส คาแลนดี้ หญิงสาวชาน้ำซึ่งเคยปรากฏตัวในเรื่อง 'Wind of love... สายลมแห่งรัก' และ 'Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล' สองผลงานอันน่าประทับใจในซีรีส์ Dreamland of Love กันได้ใช่ไหมหรือเปล่าคะ

และในวันนี้ Magic Café ของเราก็ได้รับโอกาสพิเศษสุดให้นำผลงานเรื่อง 'Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก' ที่มีตัวเอกเป็นหญิงสาวชาน้ำผู้นี้ มาฝากคุณผู้อ่านที่น่ารักกันอีกด้วย

รับรองว่าอ่านแล้วทุกคนจะต้องเคลิ้ม (และอิน) ไปกับเรื่องราวแฟนตาซีฉบับโรแมนติกเรื่องนี้กันแน่ๆ ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

มาสเตอร์ร้าน Magic Café

'moana' เป็นอีกหนึ่งนามปากกาของ 'เด็กทะเล' และ 'ลิปิการ์' ซึ่งจะใช้ในการเขียนนิยายแนวแฟนตาซีหรือ Dreamland of Love ของสำนักพิมพ์แจ่มใสแน่นอน ซึ่งนามปากกานี้จะใช้สำหรับแนวแฟนตาซี เรื่องเหนือจริงที่จะพาคุณเข้าไปสนุกสนานกับโลกในจินตนาการ

ปัจจุบัน moana เรียนจบปริญญาเอกแล้ว และยังคงเขียนนิยายอยู่เรื่อยๆ เหมือนเมื่อแรกที่เริ่มเขียนให้เพื่อนๆ อ่านตอนสมัยมัธยมต้น จนได้ตีพิมพ์เรื่องสั้นเรื่องแรก 'เพียงคนหนึ่งของหัวใจ' กับสำนักพิมพ์แจ่มใสเมื่อตอนเรียนปริญญาโท และตีพิมพ์ผลงานทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาวกับแจ่มใสเรื่อยมา

ในตอนนี้นิยายนามปากกา moana ออกมาทั้งหมดหกเล่มแล้วค่ะ (รวมทั้งเล่มนี้ด้วย) ซึ่งก็คือ Star in the night... ดวงดาวในห้วงรัตติกาล, Silver rain... หยาดฝนสีเงิน, Wind of love... สายลมแห่งรัก, Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล, Miracle of love... เรื่องอัศจรรย์วันแห่งรัก และเล่มนี้ Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรักค่ะ

หากต้องการพูดคุยกับ moana สามารถส่งอีเมลมาคุยกันได้ที่ dektalae@yahoo.com หรือเข้ามาทักทายกันได้บนบล็อกของ moana ที่ <http://dektalae.bloggang.com> ค่ะ ยินดีรับทุกคำแนะนำและคำติชมจากทุกท่านค่ะ

ใครหลายคนรอคอยเล่มนี้มานาน ในที่สุดก็เห็นออกมาให้ได้อ่านตามสัญญาแล้วนะคะ ^^ ว่าแล้วก็ขอแนะนำผลงานเรื่องนี้หนึ่งค่ะ 'Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก' สำหรับคนที่รออ่านเรื่องรักของวิลเมอร์ส คาแลนต์อีมาตั้งแต่เรื่อง 'Wind of love... สายลมแห่งรัก' กับ 'Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล' ในเล่มนี้ก็ถึงเวลาที่เธอได้เป็นนางเอกแล้วค่ะ หวังว่าความรักของวิลเมอร์สกับผู้ชายคนนั้น (ใครเอ่ย) คงจะทำให้ทุกคนยิ้มได้นะคะ

สำหรับคนที่ไม่รู้จักวิลเมอร์สมาก่อนเลย และอยากจะรู้จักเธอมากกว่าเดิม ก็อยากขอแนะนำนิดหนึ่งว่าให้ลองหยิบเรื่อง 'Wind of love... สายลมแห่งรัก' กับ 'Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล' ขึ้นมาอ่านประกอบไปด้วยนะคะ แล้วคุณก็จะเข้าใจความรู้สึกของวิลเมอร์สกับผู้ชายคนนั้น (เอ๊ะ ใคร) มากขึ้นกว่าเดิมค่ะ ^^ แต่ถ้ายังไม่มีเวลาไปหาเล่มเก่าๆ มาอ่าน ลองอ่านเล่มนี้ไปก่อนก็ได้ค่ะ หวังว่าความน่ารักของวิลเมอร์สจะทำให้ทุกท่านอยากติดตามเรื่องราวของเธอเพิ่มมากขึ้นนะคะ

ขอบคุณมากๆ ค่ะที่หยิบผลงานเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน

ตัวอย่าง

บทนำ

'เธอเชื่อเรื่องพรหมลิขิตมั้ย วิลเมอร์ริส'

เสียงหวานใสดังมาพร้อมเสียงลมในยามค่ำคืนที่อากาศรอบกายหนาวเหน็บ ร่างสองร่างที่ดำบนคือหญิงผู้งดงามจนเกินจะหาคำใดมาบรรยาย หากท่อนล่างกลับมีลักษณะดุจหางปลาที่ประดับด้วยเกล็ดสีพราวพรายยามต้องกระทบแสงจันทร์หนึ่งเคียงกันอยู่บนก้อนน้ำแข็งที่ลอยไปตามกระแสน้ำอย่างช้าๆ

'ฉันไม่เชื่อแต่หวังได้มั้ย ฟีมอร์เวนน่า'

นั่นคือเสียงของเธอ...วิลเมอร์ริส คาแลนดี้ที่ตอบกลับไปพร้อมด้วยรอยยิ้มที่มีให้มอร์เวนน่า คาแลนดี้ พี่สาวที่แก่กว่าเธอเพียงแค่ปีเดียว

'เธอหวังอะไรวิลเมอร์ริส บอกพี่ได้มั้ย'

'ฉันหวัง...'

นัยน์ตาสีเขียวอมฟ้าเงยขึ้นมองจันทร์ราศีเหลืองทองที่ทอแสงกระจ่างอยู่กลางฟ้า รอยยิ้มบางค่อยคลี่ตะระริมฝีปาก และแววว่ำลึกถึงเรื่องราวในอดีตที่เธอไม่มีวันลืมเลือนก็เข้าครอบครองตาคู่งาม

'หวังว่าพรหมลิขิตจะพาใครคนนั้น...คนที่ฉันอยากพบ มาเจอฉันสักครั้ง'

8 Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก

'มาเพื่อให้เธอได้บอกรักเขาซะหรือ วิลเมอร์ส'

พี่สาวเอียงคอถามด้วยรอยยิ้มล้อเลียน หากวิลเมอร์สกลับสายหน้า
ปฏิเสธรจนเส้นผมหยักศกลี้น้ำตาลอมส้มปลิวสยายคุจสาหร่ายทะเลใต้พื้นน้ำ

'มาเพื่อให้ฉันได้บอกขอบคุณเขาต่างหาก พี่มอร์เวนน่า'

หากเมื่อเวลานั้นมาถึง วิลเมอร์สกลับมิได้ทำเพียงแค่ขอบคุณ...

ตระกูลคาแลนด์ธี่เป็นชาวน้ำที่ปกครองชนเผ่าซึ่งอาศัยอยู่ในมหาสมุทร
เฟเซียเรลที่ตั้งอยู่ตอนเหนือสุดของหนึ่งในสามดินแดนบนโลกใบนี้...ดินแดน
ปีศาจ ยามเมื่อเย็นทอดสายตามองไปยังทิศเหนือของมหาสมุทรจะเห็นเพียง
น้ำทะเลสีครามกลืนไปกับปลายขอบฟ้าซึ่งไล่ระดับความอ่อนจางจนกลายเป็น
สีเดียวกัน มีหลายคนเคยพยายามดันดันไปยังที่สุดเขตแดนมหาสมุทรทาง
ด้านเหนือ หากสิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงแค่ความล้มเหลวและความว่างเปล่า
ดินแดนทางตอนเหนือของเฟเซียเรลจึงยังคงเป็นความลับที่ถูกเก็บเอาไว้ ณ
ที่สุดปลายขอบโลกจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

ในขณะที่ทิศใต้ของเฟเซียเรลมีอาณาเขตที่แบ่งแยกอย่างเห็นได้ชัด ด้วย
มีส่วนที่ต่อเชื่อมติดอยู่กับเมืองโพร์ริส...เมืองแห่งหิมะและน้ำแข็ง ซึ่งถูก
ปกครองด้วยตระกูลนาดาลมาช้านาน พอๆ กับที่ชาวน้ำตระกูลคาแลนด์ธี่
ครอบครองมหาสมุทรเฟเซียเรล

ทั้งตระกูลคาแลนด์ธี่และตระกูลนาดาลต่างก็มีเรื่องบาดหมางกันมา
เนิ่นนาน จนกระทั่งในตอนนี้อย่างทุกคนต่างลืมนึกไปหมดแล้วว่าสาเหตุที่แท้จริง
ของการพิชิตใจคืออะไร ทว่าสิ่งที่เหลืออยู่ก็ยังคงมีเช่นเดิม นั่นก็คือความ
เกลียดแค้นชิงชังที่ฝังลึกลงในสายเลือดของคนทั้งสองตระกูล

แต่ตามปกติแล้วตระกูลคาแลนด์ธี่กับตระกูลนาดาลไม่ได้ก่อเรื่องราว
ทะเลาะเบาะแว้งอะไรเป็นประจำนัก เพราะต่างฝ่ายก็ต่างครอบครองพื้นที่
ของตัวเองอย่างชัดเจน ไม่มีการล่วงล้ำซึ่งกันและกัน ทว่ามันก็เหมือนกับ
เป็นคำสาปที่ทุกๆ ห้าสิบปี ร้อยปี หรืออาจจะสองร้อยปี ไม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
จะต้องเพลอไปทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ แค้นเคือง และยกพวกมาต่อสู้กัน

เหมือนอย่างเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ และเป็นต้นเหตุที่ทำให้วิลเมอร์สคาแลนด์ดี ธิดาคนที่เจ็ดของเวค คาแลนด์ดี ผู้ครอบครองเฟเซียเรลต้องจากบ้านไปไกล

...เพราะสิ่งที่เธอกระทำต่อคนที่รอคอยการพบกันอีกครั้งมิใช่เพียงแค่คำขอบคุณ หากเธอทำ...ในสิ่งที่ตระกูลคาแลนด์ดีต่างลงความเห็นว่ามันคือการ 'ทรยศ' ต่อชาวน้ำทุกคน* แล้วคนบนฟ้าก็เริ่มลิขิตชีวิตเส้นแห่งโชคชะตาให้เธอเริ่มเดิน

...จากท้องทะเลสู่เมืองที่ปกคลุมไปด้วยหิมะและน้ำแข็ง แล้วสายลมก็พัดพาเธอลงไประหว่างทิศใต้ใจกลางดินแดนปีศาจอันเป็นสถานที่ตั้งของปราสาทคลอเดอเบล**

...แล้วโชคชะตาก็ทำให้เธอได้รู้สึก 'รัก' หากมิยอมปล่อยให้เธอได้ครอบครอง และทำให้เธอต้องฝืนใจจากมา เพื่อหวนคืนสู่ดินแดนที่เธอถือกำเนิด...ดินแดนแห่งท้องทะเล...มหาสมุทรเฟเซียเรล

...เป็นอีกครั้งแล้วที่คนเบื้องบนกำลังลิขิตหนทางให้เธอเลือกเดิน...

* จากเรื่อง 'Wind of Love... สายลมแห่งรัก'

** จากเรื่อง 'Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล'

บทที่ 1 กลับบ้าน

ตัวอย่าง

...อีกแล้ว

วิลเมอร์สบอกกับตัวเอง เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังบางอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่ ไม่ห่างออกไปนัก นับตั้งแต่ย่างเท้าเข้ายังเขตเมืองโพร์ริสที่เชื่อมต่อระหว่าง แผ่นดินตอนกลางของแดนปีศาจกับมหาสมุทรเฟเซียเรล เธอก็รับรู้ถึงสัมผัส นั้นได้ชัดขึ้นมากกว่าเดิม

หญิงสาวจำไม่ได้ว่าเมื่อไหร่กันที่เริ่มรับรู้ว่ามีใครบางคนกำลังลอบ ติดตามเธออยู่ เพราะเมื่อรู้สึกตัวอีกที เธอก็สัมผัสได้ถึงการมีตัวตนของคนผู้นั้นแล้ว ความรู้สึกแรกที่เธอมีก็คือความหวั่นกลัว ด้วยไม่รู้ว่าผู้ที่ติดตามเธอ มาหมายจะเอาชีวิตของเธอหรือเปล่า ทว่าเมื่อไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นอย่าง ที่เธอนึกกลัว วิลเมอร์สก็พอจะวางใจลงได้บ้างว่าใครคนนั้นคงไม่ได้หมาย คิดร้ายต่อเธอ ดังนั้นความสงสัยจึงเป็นความรู้สึกที่ตามมาเมื่อความหวาดกลัว หมดไป

...อาจเป็นท่านเซียร์

นั่นคือสิ่งที่ผุดขึ้นมาที่กลางใจเธอในครั้งแรก แต่เมื่อคำนึงถึงความจริง ที่ว่าช่างตัวของเขาคอนนั้นไม่มีใครอื่นที่ไม่ใช่เธออยู่ด้วย หญิงสาวก็ปล่อยให้

ความคิดนั้นมลายหายไปกับความจริงที่เธอรับรู้ได้เต็มหัวใจ

...เขาไม่ได้รักเธอ

แม้ว่าเขาจะห่วงใยจนถึงขั้นยอมถอดแหวนออกจากนิ้วของตนเองแล้ว ร้อยสร้อยเส้นบางก่อนจะสวมมันลงบนลำคอของเธอ ทว่าความห่วงใยก็มีอาจ ไซร์กที่เธอหมายครอง และนั่นก็คือข้อยืนยันว่าไม่ใช่เขาแน่ๆ ที่คอยเฝ้า ติดตามเธอมาเช่นนี้

มีหลายครั้งที่วิลเมอร์สพยายามเสาะหาว่าใครกันคือคนที่ตามเธออยู่ แต่ก็ราวกับว่าใครคนนั้นกำลังเล่นซ่อนหากับเธอ เพราะไม่ว่าครั้งใดที่เธอ ตั้งใจค้นหา เธอก็กลับพบเพียงความว่างเปล่าและความเจ็บปวดที่ห้อมล้อม ภายเธอไว้ในดินแดนอันหนาวเหน็บที่ปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งและหิมะพร่างพราย

ในที่สุดวิลเมอร์สก็ตัดสินใจได้ หากคนผู้นั้นไม่ประสงค์จะปรากฏ ภายออกมาเจอกัน เธอก็ไม่ควรบังคับใจเขาหรือเธอ สู้ให้ติดตามกันมาห่างๆ แบบนี้ ส่งพลังมาให้ได้สัมผัสและรับรู้ว่ามีเพียงเธอคนเดียวเท่านั้นที่อยู่บนโลกที่ทั้งเจียบเหงาอ้างว้างและแสนเย็บเย็น...ขอเพียงเท่านั้นก็พอ

...ทว่าวันนี้กลับไม่เหมือนทุกครั้ง

เพราะวันนี้เธอรับรู้พลังนั้นได้ถึงห้าครั้งเข้าไปแล้ว นับตั้งแต่เช้าที่เพิ่ง เริ่มเดินทาง จนกระทั่งหยุดพักในเวียงเก่าที่ถูกเจาะลึกเข้าไปในภูเขาสีปกคลุม ไปด้วยหิมะและน้ำแข็งอันเย็นเยียบ

พลังสัมผัสถึงพลังที่ผ่านมามากครั้งในช่วงวันนี้ก็เหมือนจะไปกระตุ้น ความทรงจำของเธอให้จดจำเรื่องราวบางอย่างขึ้นมาได้

...ในถ้ำที่ทั้งมืดสนิทและชื้นจัดเต็มไปด้วยหินงอกหินย้อยมากมายที่ ดูราวกับเป็นซี่กรงกักขังเธอไว้จากโลกภายนอก มีเพียงความหวาดกลัวเท่านั้น ที่ลอยวนเวียนอยู่ทั้งภายในใจและรอบกายเธอ

...ไม่!!

วิลเมอร์สส่ายหน้าไล่ความรู้สึกที่ก่อความพรั่นพรึงในหัวใจ ท่อนแขน เรียวยกขึ้นกอดตัวเองไว้เพื่อบรรเทาความหนาวเหน็บที่พลันจู่โจมขึ้นมา

...หรือจะเป็นเขา...

'เขา' ที่คิดถึงปรากฏกายออกมาในห้วงความคิดอย่างรวดเร็ว ชายร่างสูงเจ้าของรอยยิ้มที่ดูราวกับจะเยาะหยันโลกอยู่ตลอดเวลา ดวงตาสีทราयीที่เหลื่ออยู่เพียงข้างเดียวจ้องเขม็งมายังเธอด้วยสายตาที่อ่านความรู้สึกไม่ออก ...เอทล์ มาทั้น ไม่จริง ต้องไม่ใช่เขา!!

เธอปฏิเสธกับตัวเองอย่างหนักแน่นแล้วบิดภาพของชายคนนั้นให้หลุดหายออกจากความคิดอย่างยากลำบาก นำแปลกที่เธอเจอเขาและได้อยู่ร่วมกันไม่นาน หากทั้งรูปลักษณ์และการกระทำของเขากลับฝังลึกลงในใจจนเห็นเป็นภาพชัดเจนเช่นนี้

...อาจจะเป็รท่านเวนย์ ไซลี บางที่อาจจะเป็รเขา

วิลเมอร์สตั้งอีกหนทางที่เป็นไปได้ให้เข้ามาครอบครองความคิด แม้ส่วนลึกในใจจะปฏิเสธข้อสันนิษฐานนั้น ด้วยเธอรู้จักชายผู้เป็รเจ้าของปราสาทโรวอลล์เป็นอย่างดี

เวนย์ โรวอลล์ เขาไม่ใช่คนที่จะมาทำพฤติกรรมเช่นนี้ ด้วยท่านเวนย์เป็รคนเปิดเผย คิดอย่างไรก็พูดออกมา และกระทำเช่นนั้น ถ้าหากเป็รเขาที่ลอบตามเธอมาจริง ท่านเวนย์ก็คงจะปรากฏตัวให้เธอเห็นเสียตั้งแต่วันแรกแล้ว ไม่ใช่มาติดตามกันเงียบๆ เช่นนี้แล้วแอบแฝงตัวตนเอาไว้

วิลเมอร์สหลับตาลงเพื่อหวังจะหยุดความคิดที่สร้างความว้าวุ่นให้สับสนและหัวใจ ทั้งยังได้แต่เฝ้าภาวนาให้ใครคนนั้นที่ลอบตามเธอมาไม่ใช่ผู้ชายคนที่เธอไม่ยอมเจอมากที่สุดบนโลกใบนี้

...เอทล์ มาทั้น

...ท่านจ้าวปีศาจ ฉันภาวนาต่อท่านได้มัยยะ หากยังเมตตาฉันอยู่บ้าง ก็ขออย่าให้เป็นเขาเลยที่ตามฉันมา เพราะหัวใจของฉันคงมีอาทนรับไหว ถ้าได้เห็นเขาผู้มีใบหน้าเหมือนกับคนที่กุมหัวใจท่านไว้ และฉีกกระชากหัวใจของฉันให้แหลกสลายไม่มีชิ้นดีอย่างที่กำลังเป็น

...ฉันขอภาวนา

วิลเมอร์สตัดสินใจไม่เลือกเส้นทางที่ใกล้ที่สุดเพื่อใช้เดินทางไปยัง

เฟเซียเรล ด้วยว่าเส้นทางนั้นจะต้องตัดผ่านเข้ากลางเมืองโพร์ริส ซึ่งเธอรู้
ดีว่าคงมีอันตรายต่อชาวบ้านเช่นเธอรออยู่ และอีกเหตุผลหนึ่งที่เธอบอกให้
ตัวเองรู้เพียงคนเดียว นั่นก็คือเธอไม่อยากเจอคนในตระกูลนาตาส โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเขา...เร็กซ์ นาตาส

แม้วิลเมอร์สจะไม่ว่าตอนนี้เร็กซ์อยู่ที่โพร์ริสหรือที่อื่นกันแน่ แต่เธอ
ก็ไม่อยากเสี่ยงเจอเขา ด้วยยังจำได้ว่าเมอร์ซี กราเซล คนรักของชายหนุ่ม
ผู้มีพระคุณต่อเธอคนนั้นเป็นคนขี้อายอย่างร้ายกาจมากเพียงไหน ดังนั้น
วิลเมอร์สจึงตัดสินใจเลือกเส้นทางที่แม้จะอ้อมไปสักนิด หากก็มั่นใจว่าคงจะ
ปลอดภัยต่อทั้งร่างกายและจิตใจเธอได้มากกว่าเส้นทางอื่น

พลันใบหน้าคมคายที่มีรอยยิ้มอ่อนโยนของเร็กซ์ก็ปรากฏขึ้นมาใน
ความคิด วิลเมอร์สอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงเขาคนนั้น หากมีสิ่งใดที่ทำให้เธอ
จดจำเกี่ยวกับตัวเขาได้มากที่สุด ก็คงจะเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนแสนสุภาพที่มี
ต่อเธอเสมอ รวมทั้งแววตาอันอ่อนหวานของเขาที่ทอดมองไปยังหญิงสาวอีก
คน...เมอร์ซี

วิลเมอร์สคลายยิ้มเศร้าให้กับตัวเองเมื่อหวนคิดถึงเรื่องราวในอดีต ใน
ตอนนั้นเธอคิดว่าตนเจ็บอยู่ไม่น้อยในเรื่องที่เกิดขึ้น ทว่าพอมาเจอเหตุการณ์
ที่เพิ่งผ่านมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ เธอก็พบว่าเรื่องของเร็กซ์กลายเป็นเพียงแค่คลื่น
ลูกเล็กๆ ที่โยกไหวไปมาในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่แห่งเฟเซียเรล ที่เตือน
ให้เธอรู้ว่ากำลังจะเจอกับพายุแห่งความเจ็บปวดที่เกิดจากชายอีกคน

มือบางเอื้อมแตะแหวนวงน้อยที่แขวนอยู่ตรงตำแหน่งหัวใจ ก่อนจะยิ้ม
ออกมาอย่างปวดร้าว ด้วยยังไม่อาจทำให้ลืมผู้เป็นเจ้าของแหวนได้

...ยังไม่ลืมเลยนะคะท่านเซียร์ ทั้งความรู้สึกที่ว่า 'รัก' ท่านมากเพียง
ใด และความรู้สึกที่ว่า 'เจ็บ' มากเพียงใดที่ท่าน...ไม่รัก

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะตัดใจปล่อยมือออกจากแหวนวง
นั้นที่ผู้เป็นเจ้าของมิได้ให้เพื่อแทนหัวใจ หากให้เพื่อแทนคำสัญญาว่าจะปกป้อง
เธอให้พ้นจากภยันตรายตามประสา...เพื่อน

...ไม่เป็นไรคะท่านเซียร์ ฉันจะเข้มแข็ง จะไม่อ่อนแออีก แม้ความ

รู้สึกเจ็บที่เป็นในตอนนี้อาจเป็นแค่จุดเริ่มต้นหรืออาจจะเป็นการเตือนว่าบางทีฉันอาจจะต้องเจอกับความเจ็บปวดรวดร้าวมากกว่านี้อีกหลายต่อหลายเท่า หากฉันก็พร้อมจะยอมรับมันแต่โดยดีตามโชคชะตาที่ลิขิตให้ฉันเดิน

ณ กลางทุ่งหิมะที่ชาวโพลนและว้างเปล่า ร่างของสัตว์สี่ขาสองร่าง กำลังวิ่งอย่างเร็วในความหนาวเย็นที่ปกคลุมรอบกาย นับพลันหมาป่าสีดำตัวใหญ่ที่วิ่งนำอยู่ข้างหน้าก็กลับชะงักเท้าลงแล้วเงยหน้าสู่ท้องฟ้าสีเทา สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อตรวจสอบถึงสิ่งผิดปกติที่ทำให้มันต้องหยุดฝีเท้า

"บาร์ต นายหยุดทำไม"

หมาป่าสีแดงที่วิ่งตามมาถามอย่างแปลกใจ หากเจ้าตัวที่ถูกถามกลับทำเพียงแค่หันตาสงบใจนิ่งเพื่อรับสัมผัสที่พัดโชยมาจากสายลมหนาว ก่อนจะลืมหันแล้วหันมาแหยะยิ้มตรงมุมปากส่งให้หมาป่าสีแดงที่ยังเฝ้ารอคำตอบอยู่เงียบๆ

"ฉันว่าเรากำลังจะมีเรื่องสนุกนะ เวลล์"

มันพูดแล้ววิ่งนำไปทางทิศที่ตะวันกำลังลอยขึ้นสูงทันที โดยมีหมาป่าสีแดงนามว่าเวลล์วิ่งตามไปอย่างสนใจใคร่รู้

มหาสมุทรเฟเซียเรลมองเห็นอยู่ไม่ไกลนักที่เบื้องหน้า วิลเมอร์สคลียิ้มกระจ่างอย่างพอใจ แม้ลึกลงไปจะยังคงกังวลว่าปฏิริยาการต้อนรับต่อการกลับมาของเธอจะเป็นอย่างไร

...ขับไล่หรือยินดี

หากแล้วเธอก็เก็บความกังวลนั้นไว้ที่กันบังของหัวใจอย่างเดิม เมื่อรู้ความคิดมากไปก็เปล่าประโยชน์ ลู่อให้มันเกิดขึ้นก่อนแล้วค่อยมาวิตกกังวลดีกว่า ฝัเท้าที่ก้าวเหยียบลงไปบนพื้นที่ปกคลุมไปด้วยหิมะจึงมันคงมากขึ้นกว่าเดิม ด้วยหัวใจมุ่งมั่นที่เธอมี

แต่พลันร่างบางก็ชะงักหยุดนิ่ง เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังบางอย่างที่กำลังพุ่งมาหาเธออย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ใครที่ลอบติดตามเธอมา เพราะเธอจำสาย

พลังนั้นได้ แต่กับสิ่งที่กำลังตรงเข้ามามันไม่ใช่ มันมีอะไรที่แปลกมากไปกว่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกมึนงงร้ายที่ทำให้เธอหวาดเกรง

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัวด้วยความตื่นตระหนก เมื่อพบว่าพลังนั้นมีได้มีเพียงหนึ่ง หากมีถึงสองและใกล้เข้ามามากแล้ว วิลเมอร์สหันขวับไปมองทางด้านซ้ายมือในทันทีที่จับทิศทางของพลังได้ แล้วเธอก็ได้เห็นหมาป่าขนาดใหญ่สองตัวกำลังวิ่งตัดทุ่งหิมะตรงเข้ามา ไม่ต้องรอให้ใครมาบอกหรือเตือน วิลเมอร์สก็รู้ว่าเจ้าสองตัวนั้นมุ่งหมายจะทำร้ายเธอ มิใช่การวิ่งเข้ามาท้าทายอย่างที่เธอหวังให้เป็น

หญิงสาวขยับจะวิ่งหนี ทว่าการกระทำของเธอก็ช้ากว่าหมาป่าทั้งสองตัวนั้น เพราะเพียงแค่ว่าพริบตา ร่างทั้งร่างก็ล้มลงไปกับพื้นหิมะ เมื่อมีร่างใหญ่โตสีดำสนิทพุ่งเข้ามาปะทะอย่างแรง มันวางอุ้งขาหน้าที่ดูเหมือนจะใหญ่กว่าฝ่ามือของเธอกดไว้บนอกเพื่อประกาศชัยชนะต่อนักล่าที่ตกอยู่เบื้องล่างมากเพียงไหน

วิลเมอร์สหลับตาและเฝ้ามองฝีปากแน่น เมื่อเห็นใบหน้าของหมาป่าตัวนั้นก้มลงมาใกล้ๆ หญิงสาวรับรู้อย่างหวาดกลัวถึงลมหายใจอุ่นๆ เปียกชื้นที่เป่ารดลงตามใบหน้า เจ้าหมาป่าตัวนั้นกำลังสำรวจเธอ

"ชาน้ำนี้"

เสียงห้าวของมันเป็นดังขึ้น วิลเมอร์สรู้อยู่แล้วว่าในดินแดนปีศาจ สัตว์ต่างๆ ที่เห็นบางครั้งก็ไม่ใช่เพียงแค่อัตว์ ทว่าอาจจะกลายเป็นเผ่าพันธุ์ปีศาจที่สามารถแปลงร่างได้ ซึ่งดูเหมือนหมาป่าทั้งสองตัวนี้ก็เช่นกัน และถ้าเธอเดาไม่ผิด... ชนเผ่าที่แปลงร่างเป็นหมาป่าได้และอาศัยอยู่ในเมืองโพร์ริสคงจะเป็นตระกูลใดไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่ตระกูลนาตาสผู้ครองเมือง

...หรือประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

ชั่วแวบหนึ่งที่ความคิดของเธอหมุนย้อนกลับไปถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่แล้ว หากเธอก็ลบความคิดนั้นให้หายไป เมื่อตระหนักว่าตนมิใช่คาเมเลีย พี่สาวคนโตผู้เป็นที่รักของบิดา หากเป็นเพียงวิลเมอร์ส คนทรยศที่ถูกขับไล่ออกจากมหาสมุทรเฟเซียเรลต่างหาก

...เพราะเช่นนั้น ถ้าฉันตายไปด้วยเชืวยลืบของคนในตระกูลนาคาส
คาแลนต์ดีกับนาคาสก็คงไม่มีทางสู้รบกันหรอก

...และเมื่อเป็นอย่างนั้น...ตายไปก็อาจจะดีเหมือนกัน

ความคิดนั้นผ่านเข้ามาแล้วเกาะกุมความรู้สึกของเธอเอาไว้มัน ปฏิกริยา
ต่อต้านที่มีในตอนแรกจึงสงบลง และพร้อมจะยอมมอบชีวิตของตนให้กับ
เจ้าของเชืวยลืบแหลมคมที่ยืนคร่อมร่างเธอไว้

"ทำไมชาวน้ำถึงขึ้นมาอยู่ที่โพร์ริสได้"

อีกเสียงซึ่งเธอเดาว่าคงเป็นหมาป่าสีแดงที่หยุดยืนอยู่เหนือหัวเธอดังขึ้น
เสียงหัวเราะต่ำลึกในลำคอตั้งจนอึ้งเท่าที่วางอยู่บนร่างเธอสิ้นสะเทือนน้อยๆ

"คงหาเรื่องอยากตายซะมั้ง เวลล์ ฉันช่วยสงเคราะห์ดีมัย อยากลี้มรส
ชาวน้ำแห่งเฟเซียเรลน่านแล้ว เห็นเขาว่าเป็นยาชูกำลังดีนัก"

"เดี๋ยวก่อนลิบาร์ต ฉันว่าฉันคุ้นหน้าผู้หญิงคนนี้นะ"

"เงือกตัวนี้นะหรือ"

เสียงถามอย่างแปลกใจ ก่อนที่วิลเมอร์ริสจะรับรู้ถึงลมหายใจที่กรายเข้า
มาใกล้อีกครั้ง บ่งบอกให้เธอรู้ว่ามันคงกำลังก้มหน้าลงมองพิจารณาเธอ

"นายเคยเห็นมันที่ไหน ฉันไม่เห็นคุ้นหน้าเลย"

สิ้นคำพูดนั้นความเงียบคือสิ่งที่เข้าครอบคลุม วิลเมอร์ริสยังคงหลับ
ตานิ่งอยู่ดังเดิม ดูจะปล่อยให้ชีวิตและชะตากรรมของเธออยู่ใต้อู่เท้าของ
หมาป่าที่ชื่อบาร์ต

"วิล...เมอร์ริส"

ชื่อของเธอดังออกมาจากปากของเวลล์อย่างล่งเลไม่แน่ใจ ทำให้เธอ
อดสึดตาขึ้นมองไม่ได้ และนั่นก็ทำให้เวลล์มั่นใจมากขึ้นกว่าเดิม

"ฉันจำได้แล้วบาร์ต วิลเมอร์ริส อดีตคู่หมั้นของเร็กซ์ ตาสีเขียวอมฟ้า
แบบนี้ฉันจำไม่ผิดแน่"

บาร์ตชะงักไปนิด ก่อนจะก้มลงมาประสานสายตาที่สงบนิ่งของคน
ที่นอนอยู่ใต้อู่เท้าของตน เมื่อไม่เห็นความหวาดกลัวหรือแม้แต่อารมณ์ใดๆ
แฝงอยู่ในตาคู่นั้น มันก็สยดะยิ้มออกมาอีกครั้ง